

Juri je zmajal z glavo in si brisal pot.

— Kamen je! je dejal Luka.

Ogledovala sta ga.

— Kamen je, kamen! je ponavljal Luka in ga otipaval. Bogve, kaj je bilo svoje dni na Ločnici. Nemara veliko mesto, palače, velika vas. Pa je prišel sovražnik in je vse razdel, da ni ostal kamen na kamenu. Še kosti bi se globlje našle, dolge bele kosti.

Juri ga ni poslušal.

— Nehajva! je ukazal in prijel za plug.

Potegnila sta brazdo do kraja; na drugem koncu sta izpregla, naložila plug in brano, zapregla voz in pognala. Luka je klical še Murija.

— Kakšne oči pa imaš? je dejal Juri in se odvrnil od Luke.

Luka se je somorno nasmehnil.

— E! je zategnil in se zagledal v večerno zarjo, ki mu je čudovito razsvetila nabrani obraz.

A. Novačan:

Klavdij.

„Nozdrvi so ji puhtele strast
kakor jelena, ki dirja v slast,
in njene oči ko bakle gorele
in njene jelenje noge drhtele.

Prerok je bilo mi moje srcé,
slutilo je in vedelo vse,
le glava mojã ni verovala,
le glava moja je bedak ostala.“ —

In predno se tretja straža zvrsti
in preden nad Rimom zor zazori,
podajo Klavdiju čašo vina.
Mrtva je strašna Mesalina.

